

Debutterer med russere

■ Joachim Kwetzinsky er én av mange unge, norske klassiske talenter

Klassisktalentene står i kø for å spille seg frem i rampelyset. Den norske pianisten med det russiskklingende navnet Joachim Kwetzinsky CD-debutterer med musikalske dialoger.

ERIK BJØRNASKAU
TRYGVE INDRÉLID (foto)

Det er snart ikke ende på nye, lovende navn innenfor kunstmusikken. Ungdommer som baner seg vei, imponerer og gjør krav på oppmerksomhet. Det er ikke lenger bare Andsnes og Mørk som får frem superlativer i internasjonal musikkpresse, og som trekker et stadig større norsk publikum til konserter og festivaler. Norske Joachim Kwetzinsky (31), som har tatt sin halvt russiske stefars navn, har allerede i noen år vist seg frem som en pianist man må gjøre regning med, én blant de fremadstørmende 30-åringene i norsk musikkliv.

Nå platedebuterer han med sin russiske favorittmusikk, preludier og fuger av Sjostakovitsj i dialog med lignende pianostykker signert samtidskomponisten Rodion Sjtsjedrin, en venn av den store Sjostakovitsj og en musikerpersonlighet den unge Kwetzinsky også har møtt og blitt inspirert av.

Polyfoni. – Jeg har lenge vært fascinert av Russland, både språk og kultur. Jeg har lært meg russisk, vært i Russland mange ganger nå, så det var naturlig for meg å spille russisk musikk på min første solo-CD, sier Kwetzinsky, som har deltatt på flere innspillinger med andre musikere, og som i de siste årene stadig har vært på farten til konserter i inn- og utland. Det er blitt *Polyphonic Dialogues* som tittel, av flere grunner. Seks av Sjostakovitsj preludier og fuger satt opp mot åtte tilsvarende av Sjtsjedrin, pluss to andre korte pianostykker av den nålevende komponisten. – De to kjente

– Musikk som også handler om lek, skrevet av komponister som ikke alltid var gravavlorlige, presiserer Joachim Kwetzinsky om sin platedebut. Den unge pianisten skal snart til Moskva igjen – for å spille Grieg og Marcus Paus!

hverandre godt, de hadde gjensidig musikalsk innflytelse på hverandre, og jeg har lagt opp platen som en dialog mellom dem, forteller Kwetzinsky. – Samtidig representerer det polyfone en dialog, det betyr jo flerstemmighet, det er som flere stemmer snakker med hverandre.

I verdensrommet. Han understreker at fugeformen, med Bachs kjente forbilde som modell, slett ikke bare er pianoøvelser, selv om det er en streng form. – Det ligner på et kánonprinsipp, et tema som gjentas i en annen stemme mens den første stemmen presenterer et nytt tema samtidig, som en mot-

setning, og her har vi det kontrapunktske.

Kwetzinsky skjuler ikke fascinasjonen for Bach og hans berømte preludier og fuger i verket *Det Veltempererte Klaver*, verdens kansje mest kjente pianostykker – temaet fra Preludium og Fuge nr. 1 i såkalte Første bok, er sendt ut i verdensrommet.

Rytisk. Men også såkalt rytisk musikk, som jazz, er noe den unge osloopianisten er opprett av. – Man skiller ofte mellom klassisk og rytisk musikk, jeg mener jo at klassisk musikk også er rytisk musikk.

Sjtsjedrin, som for øvrig er gift med den berømte ballerinaen Maja Plisetskaja, er et navn

Kwetzinsky ønsker å gjøre mer kjent. – Her prøver jeg å belyse hans vennskap og musikalske slektskap med Sjostakovitsj. Samtidig tror jeg ikke at denne musikken er spesielt vanskelig, den er tilgjengelig, selv om kanskje formspråket for mange kan virke spesielt.

Lekent. Det Kwetzinsky ønsker mest, er at flere i hans generasjon kan få ørene opp. At ungdom opplever at denne musikken er det faktisk verdt å oppdage. Et av stykkene til Sjtsjedrin som er tatt med, en nesten jazzrytmisk sak kalt *Basso Ostinato*, har han fått mange overraskende tilbakemeldinger om. – Flere på min alder har kommet

og sagt: «Jeg trodde ikke jeg likte klassisk musikk, men dette er jo veldig flott».

– Den yngre russiske komponistene utforsker grensene til det tonale, bemerket pianisten. – men samtidig er det noe lekent og fascinerende rytmisk i stykkene. Det er mye som kan minne om improvisasjoner. Sjostakovitsj' preludier og fuger er derimot mer melodiske. – Han skrev dette i den mørkeste Stalin-tiden. Man merker at han uttrykker fortvilelse. Mye er melodisk og vakkert også. Melodisk, ja, men en abstrakt form, og det gjorde at han kunne våge å være mer personlig, «dekke til» det han tenkte, tror Kwetzinsky.

erik.bjornskau@aftenposten.no